

ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียของบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

Knowledge and Attitude of India in Ubon Ratchathani University Staff

ปิยณัฐ สร้อยคำ^{1*}, สิริทรัพย์ สีหะวงษ์^{2**}

Piyanat Soikham^{1*}, Sirisup Sihawong^{2**}

Received: 15 May 2023

Revised: 19 June 2023

Accepted: 19 July 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้และระดับทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียและศึกษาความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียของบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างคือบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ค่า IOC = 0.99 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดีย มีค่า Kuder Richardson (KR-20) = 0.72 และแบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดีย มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) = 0.85 วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการรวบรวมข้อมูลนำมาเรียบเรียงและจำแนกอย่างเป็นระบบ

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 74.00 ($\bar{X}=14.36$, S.D.=1.98) มีทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00 ($\bar{X}=3.47$, S.D.=0.43) กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียในเรื่องอาหารอินเดีย การนวดศีรษะแบบอินเดีย การแพทย์อายุรเวช การปักผ้าแบบอินเดีย โยคะ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอินเดีย และภาษาฮินดี

คำสำคัญ: อินเดีย, ความรู้, ทัศนคติ

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี อีเมล: piyanat.s@ubu.ac.th

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี อีเมล: sirisup.s@ubu.ac.th

¹ Assistant Professor, Faculty of Political Science, Ubon Ratchathani University, E-mail: piyanat.s@ubu.ac.th

² Assistant Professor, Faculty of Nursing, Ubon Ratchathani University, E-mail: sirisup.s@ubu.ac.th

* ผู้ประพันธ์อันดับแรก (First Author)

** ผู้ประพันธ์บรรณกิจ (Corresponding Author)

Abstracts

This research aimed to investigate the level of knowledge and attitude about India and studied requirements and interests about India in Ubon Ratchathani University Staff. Participants included 100 Ubon Ratchathani University Staff. The research tools were questionnaires which were quality tested by three experts (IOC= 0.99). A tool for knowledge of India had a Kuder Richardson test (KR-20) of 0.72, and a tool for an attitude of India had a Cronbrach's alpha coefficient of 0.85. The research used descriptive-statistical analysis to find the percentage, mean, and SD, and data was compiled and classified systematically. Findings showed that most participants had a moderate level of knowledge of India at 74% (\bar{X} =14.36, S.D.=1.98), and a moderate level of attitude towards India at 70% (\bar{X} =3.47, S.D.=0.43). Participants were required and interested of India about Indian food, Indian head massage, Ayurvedic medicine, Indian embroidery, yoga, cultural tourism of India, and Hindi.

Keywords: India, knowledge, attitude

บทนำ

ประเทศอินเดียตั้งอยู่ในอนุภูมิภาคเอเชียใต้ มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลก และมีประชากรมากเป็นอันดับ 2 ของโลก อินเดียเริ่มเปิดเสรีทางเศรษฐกิจเมื่อปี 2534 โดยเปิดตลาดและการลงทุนภายในประเทศมากขึ้น ส่งผลให้ปัจจุบันเศรษฐกิจอินเดียมีแนวโน้มขยายตัว และเป็น 1 ใน 3 ประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจเติบโตไวและใหญ่ที่สุดในโลก ขณะเดียวกัน อินเดียยังมีธุรกิจเกิดใหม่ที่มีมูลค่าสูงมากเป็นอันดับ 4 ของโลก นอกจากนี้ประเทศอินเดียยังเป็นสมาชิกขององค์การระหว่างประเทศและกลุ่มความร่วมมือที่สำคัญ เช่น UN, G20, ASEM, BRICS, BIMSTEC, WTO, SAARC, ASEAN+6, IOR, QUAD เป็นต้น (กระทรวงการต่างประเทศ, 2565) อย่างไรก็ตามแม้ประเทศอินเดียอยู่ในกลุ่มประเทศรายได้ปานกลางระดับต่ำ (lower middle income) และมีรายได้ต่อหัวน้อย แต่กลับมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวระหว่างประเทศสูงเป็นลำดับที่ 19 ของโลก โดยในปี 2559 ประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวอินเดียใช้จ่ายมากที่สุดเป็นลำดับที่ 8 โดยเฉลี่ย 5,849 บาทต่อวัน และเดินทางท่องเที่ยวครั้งละ

ประมาณ 7-8 วัน (สมประวิณ มั่นประเสริฐ, 2564) นอกจากนี้แล้วอินเดียยังเป็นประเทศที่เป็นต้นกำเนิดของศิลปวัฒนธรรมและศาสนาต่างๆ ที่มีอิทธิพลทั่วโลก มีความร่ำรวยทางอารยธรรม ส่งผลให้อินเดียเป็นประเทศที่มีความน่าสนใจในหลายแง่มุม

ถึงแม้ว่าปัจจุบันประเทศอินเดียจะก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำด้านต่างๆ ในระดับโลก รวมถึงมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล แต่ทัศนคติของคนไทยที่มีต่อประเทศอินเดียยังมีทัศนคติเชิงลบต่อประเทศอินเดียและผู้คน เพราะเข้าใจว่าประเทศอินเดียนั้นล้าสมัย ขาดความเจริญ มีการแบ่งชนชั้นวรรณะและยากจน ซึ่งเกิดจากการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศอินเดียผ่านสื่อต่างๆ ในอดีต ที่ถูกผลิตซ้ำและมักนำเสนอข้อมูลเพียงด้านเดียว ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ประเทศไทยยังขาดองค์ความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียร่วมสมัย รวมถึงขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี จึงส่งผลให้ประเทศอินเดียนั้นมีภาพลักษณ์ในเชิงลบ (บัณฑิต อารอมัน และ เกณฑ์ วิฑูรชาติ, 2557)

จากการศึกษาของ จิราภา สุวรรณ รัชฎากร และคณะ (2561) พบว่าคนไทยส่วนใหญ่ทั้งที่เคยเดินทางและไม่เคยเดินทางไปยังประเทศอินเดีย มีทัศนคติต่อประเทศอินเดีย อาทิ ความสกปรก การมีประชากรหนาแน่นทำให้ยากต่อการบริหารจัดการ ปัญหาเรื่องกลิ่นตัว และการสื่อสารที่มีลักษณะท่าทางตรงข้ามกับคำพูด นอกจากนี้ คนไทยยังมีภาพจำว่าอินเดียเป็นประเทศที่ยากจนและสาธารณูปโภคไม่ดี ไม่ได้รับการพัฒนาให้เท่าเทียมกับโลกภายนอก แต่ในความเป็นจริงแล้วประชากรอินเดียกว่าพันล้านคน แบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม ประชากรในแต่ละภูมิภาคมีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ มีภาษาที่ใช้แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน ซึ่งคล้ายกับบริบททั่วไปของทุกประเทศที่มีทั้งประชากรยากจน ปานกลาง และ ร่ำรวย แต่ประการสำคัญ กลุ่มประชากรอินเดียที่มีฐานะปานกลางในปัจจุบัน มีความต้องการบริโภคสินค้าที่มีการนำเข้า หรือผลิตโดยบริษัทต่างชาติที่เข้ามาตั้งโรงงานในอินเดียเป็นอย่างมาก ส่วนประชากรที่มีฐานะร่ำรวยนั้นมีจำนวนมากพอสมควร และมีทรัพย์สินมากกว่ามหาเศรษฐีในประเทศไทย ด้วยเหตุนี้ การมีทัศนคติต่ออินเดียในเชิงลบ อาจส่งผลให้ประเทศไทยขาดโอกาสในการพัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าและเศรษฐกิจกับประเทศอินเดีย (สุมาลี เงยวิจิตร, 2560)

อนึ่ง กลุ่มศึกษาอินเดียแห่งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2563 เป็นการรวมตัวของคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จากคณะรัฐศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ และคณะศิลปประยุกต์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่มีความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียและมีวัตถุประสงค์ในการสร้างองค์ความรู้ว่าด้วยอินเดียร่วมสมัยและส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างไทยและอินเดีย โดยได้รับการสนับสนุนจากสถานเอกอัครราชทูต

อินเดียประจำประเทศไทยและมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี โดยในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาได้จัดกิจกรรมเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมของประเทศอินเดียในหลากหลายมิติ เช่น วัฒนธรรมอาหารอินเดีย วัฒนธรรมผ้าและเครื่องแต่งกายอินเดีย วัฒนธรรมการดูแลสุขภาพด้วยโยคะ การศึกษาความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมของอินเดียในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง และอื่นๆ ให้แก่นักศึกษารุ่นใหม่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีและบุคคลทั่วไป ทั้งยังมีการเผยแพร่องค์ความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียในมิติต่างๆ เช่น เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง วิถีชีวิต การแพทย์และการดูแลสุขภาพ ศาสนา ภาษา และนโยบายสาธารณะ เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ คณะผู้วิจัยจึงต้องการที่จะสำรวจระดับความรู้ ระดับทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดีย และสำรวจความต้องการความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียของบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เพื่อนำมากำหนดแนวทางการดำเนินงานในการจัดกิจกรรมและการเผยแพร่ความรู้และทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับประเทศอินเดียต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียของบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
2. เพื่อศึกษาระดับทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียของบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
3. เพื่อศึกษาความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียของบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้มีวิธีการศึกษาดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ บุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีทุกตำแหน่ง รวมทั้งสิ้น 1,512 คน (กองการเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 2565)

กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ที่ยินยอมและสมัครใจในการตอบแบบสอบถามแบบออนไลน์ ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (sampling random) เป็นวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเก็บข้อมูลเฉพาะประชากรที่เป็นบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ที่ยินยอมและสมัครใจในการตอบแบบสอบถามแบบออนไลน์ผ่าน google form

การคำนวณขนาดตัวอย่าง (sample size calculation)

การกำหนดขนาดตัวอย่างใช้ตารางสำเร็จรูปของทาโร ยามาเน กำหนดให้สัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากร เท่ากับ 0.5 ระดับความเชื่อมั่น 95% และ ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 10% (วัลลภ รัฐจัตรานนท์, 2562) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 94 คน โดยในการวิจัยครั้งนี้มีการเพิ่มจำนวนของกลุ่มตัวอย่างอีก 6 คน เพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูล รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 100 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ แบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด ตำแหน่ง ต้นสังกัด

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดีย แบบให้เลือกตอบ ถูก/ผิด จำนวน 20 ข้อ เป็นข้อคำถามความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศอินเดียในด้านประวัติศาสตร์ ด้านภูมิศาสตร์และประชากรศาสตร์ ด้านการเมือง การปกครอง ด้านศาสนา ด้านสถาปัตยกรรม และสิ่งก่อสร้างที่มีชื่อเสียง ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านอาหารและสุขภาพ ด้านเศรษฐกิจ และด้านการศึกษา

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดีย เป็นแบบ rating scale จำนวน 20 ข้อ ระบุระดับดังนี้ (Best & Kahn, 2006) 5 คือ เห็นด้วยมากที่สุด 4 คือเห็นด้วยมาก 3 คือเห็นด้วยปานกลาง 2 คือเห็นด้วยน้อยและ 1 คือไม่เห็นด้วย เป็นข้อคำถามทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียในด้านประวัติศาสตร์ ด้านภูมิศาสตร์และประชากรศาสตร์ ด้านการเมืองการปกครอง ด้านศาสนา ด้านสถาปัตยกรรมและสิ่งก่อสร้างที่มีชื่อเสียง ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านอาหารและสุขภาพ ด้านเศรษฐกิจ และด้านการศึกษา

ส่วนที่ 4 แบบความต้องการและความสนใจ เกี่ยวกับประเทศอินเดีย เป็นแบบเขียนตอบตามความสมัครใจ โดย 1 คน สามารถตอบได้มากกว่า 1 หัวข้อ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ใช้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับประเทศอินเดีย ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้คำ ภาษา เนื้อหา ตรวจสอบความตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้แบบตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ หากค่าดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ (index of item objective congruence, IOC) ได้ 0.99 และ นำเครื่องมือวิจัยไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เครื่องมือส่วนที่ 2 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับประเทศ

อินเดีย ค่า Kuder Richardson (KR-20) = 0.72 เครื่องมือส่วนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดีย ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbrach's alpha coefficient) = 0.85

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. คณะผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลวิจัยไปยังคณบดีหรือหัวหน้าหน่วยงาน คณะ สำนัก และหน่วยงานต่างๆ ในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

2. คณะผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เข้าร่วมการวิจัย โดยมีการชี้แจงข้อมูลเบื้องต้นของงานวิจัย ชี้แจงขั้นตอน วิธีการเก็บข้อมูล พร้อมทั้งแนบ QR CODE แบบสอบถาม และของที่ระลึกในการเข้าร่วมวิจัย ไปยังบุคลากรภายในคณะ สำนัก และหน่วยงานต่างๆ ในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล รวบรวมและจัดระบบข้อมูลโดยการบันทึกในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ใช้สถิติเชิงพรรณนา หาความถี่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เกณฑ์การวัดระดับของความรู้ ข้อคำถามความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียมีจำนวน 20 ข้อ ลักษณะข้อคำถามมี 2 ตัวเลือก คือ ถูก ผิด ประยุกต์ใช้เกณฑ์ประเมินของนอร์ตัน สุวรรณผ่อง และฉวีวรรณ บุญยา (2548) โดยแบ่งระดับความรู้ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้ ระดับสูง คือค่าคะแนนความรู้ ร้อยละ 80 ขึ้นไป คะแนนอยู่ระหว่าง 16-20 คะแนน ระดับปานกลาง คือค่าคะแนนความรู้ ร้อยละ 60 - 79 คะแนนอยู่ระหว่าง 12-15 คะแนน ระดับต่ำ คือคะแนนความรู้ ต่ำกว่าร้อยละ 60 คะแนนอยู่ระหว่าง 0 - 11 คะแนน

3. เกณฑ์การวัดระดับของทัศนคติ ข้อคำถามทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียมีจำนวน 20 ข้อ ลักษณะของข้อคำถามมี 5 ตัวเลือก คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อยและไม่เห็นด้วย ตามวิธีของ Likert (Best & Kahn, 2006) ให้คะแนนจาก 5, 4, 3, 2, และ 1 คะแนน ในคำถามเชิงบวก และให้คะแนนจาก 1, 2, 3, 4, 5 คะแนน ในคำถามเชิงลบ ตามลำดับ

เกณฑ์ในการประเมินระดับทัศนคติแบ่งเป็น 3 ระดับ การกำหนดช่วงกว้างของอันตรภาคชั้นในแต่ละระดับ ประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินของ บุญชม ศรีสะอาด (2545) ดังนี้

ระดับดี คือได้ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.67 - 5.00

ระดับปานกลาง คือได้ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.34 - 3.66

ระดับไม่ดี คือได้ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 2.33

4. การวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลนำมาเรียบเรียงและจำแนกอย่างเป็นระบบ

5. จริยธรรมในการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ก่อนการเก็บข้อมูลวิจัย คณะผู้วิจัยได้ยื่นเอกสารขอพิจารณารับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี รหัสข้อเสนอบุญ-REC-156/2565 วันที่รับรอง 18 พฤศจิกายน พ.ศ.2565 และก่อนการเข้าร่วมวิจัย ผู้วิจัยได้ชี้แจงสิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย วัตถุประสงค์ รวมถึงวิธีการในการวิจัยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอ ข้อมูลทั้งหมดจะไม่มีการระบุตัวตน

การนำเสนอผลการวิจัยเป็นภาพรวมโดยไม่มีการระบุชื่อใดๆ และหากผู้ใดต้องการยุติการเข้าร่วมในการวิจัยสามารถกระทำได้ทุกเวลาโดยไม่เสียผลประโยชน์หรือสิทธิใดๆ

ผลการศึกษา

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1. เพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 เพศชาย 25 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00

2. อายุ กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 39.49 ปี (S.D. = 8.22) อายุสูงสุดคือ 61 ปี และอายุต่ำสุดคือ 23 ปี

3. ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 39.00 ระดับปริญญาโท จำนวน

32 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 ระดับปริญญาเอก จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

4. ประเภทของบุคลากร กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นบุคลากรสายวิชาการจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 และบุคลากรสายสนับสนุนจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 ลูกจ้างชั่วคราว จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00 และลูกจ้างประจำ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00

5. คณะ/หน่วยงานที่สังกัด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สังกัดคณะรัฐศาสตร์ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 สังกัดวิทยาลัยแพทยศาสตร์และการสาธารณสุข จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 และสังกัดคณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 18.00 ตามลำดับ รายละเอียดแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คณะ/หน่วยงานที่สังกัดของกลุ่มตัวอย่าง (n = 100)

ลำดับ	คณะ/หน่วยงานที่สังกัด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	วิทยาศาสตร์	3	3.00
2	เกษตรศาสตร์	2	2.00
3	วิศวกรรมศาสตร์	1	1.00
4	ศิลปศาสตร์	4	4.00
5	เภสัชศาสตร์	9	9.00
6	บริหารศาสตร์	10	10.00
7	พยาบาลศาสตร์	18	18.00
8	วิทยาลัยแพทยศาสตร์และการสาธารณสุข	21	21.00
9	นิติศาสตร์	1	1.00
10	ศิลปประยุกต์และสถาปัตยกรรมศาสตร์	3	3.00
11	รัฐศาสตร์	22	22.00
12	สำนักบริหารทรัพย์สินและสิทธิประโยชน์	4	4.00
13	สำนักวิทยบริการ	1	1.00
14	สำนักงานอธิการบดี	1	1.00
	รวม	100	100

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 74.00 คะแนนความรู้เฉลี่ยคือ 14.36 (S.D.=1.98) โดย

ข้อคำถามความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดมากที่สุดคือข้อคำถามเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ (อารยธรรมเริ่มแรกของอินเดีย) ด้านศาสนา (กำเนิดศาสนาในประเทศอินเดีย) ด้านศิลปวัฒนธรรม (การตนาฏยัม) และด้านสุขภาพ (อายุรเวท) รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ระดับความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียของกลุ่มตัวอย่าง (n=100)

ระดับของความรู้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำ	8	8.00
ปานกลาง	74	74.00
สูง	18	18.00
รวม	100	100

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00

คะแนนทัศนคติเฉลี่ยคือ 3.47 (S.D.=0.43) ข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่ได้คะแนนน้อยที่สุดคือข้อคำถามเกี่ยวกับการจราจรในประเทศอินเดีย การเลือกปฏิบัติการแข่งขันชั้นวรรณะ และความสะอาดสุขอนามัยส่วนบุคคล รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ระดับทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียของกลุ่มตัวอย่าง (n=100)

ระดับของความทัศนคติ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ดี	1	1.00
ปานกลาง	70	70.00
ดี	29	29.00
รวม	100	100

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความต้องการ/ความสนใจ เกี่ยวกับประเทศอินเดียของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์พบว่าความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียของกลุ่ม

ตัวอย่าง 5 อันดับแรกคือ อาหารอินเดีย การนวด ศีรษะแบบอินเดีย การแพทย์อายุรเวท การปักผ้าแบบอินเดีย โยคะ และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอินเดีย ตามลำดับ รายละเอียดผลการวิเคราะห์ความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียของกลุ่มตัวอย่างดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	ความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดีย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
	อาหารอินเดีย	24	24
	การนวดศีรษะแบบอินเดีย	21	21
	การแพทย์อายุรเวท	12	12
	การปักผ้าแบบอินเดีย	10	10
	การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอินเดีย	8	8
	โยคะ	8	8
	ภาษาฮินดี	7	7
	ปรัชญาศาสนาในอินเดีย	3	3
	การฝึกสมาธิและการฝึกจิตแบบอินเดีย	2	2
	การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติในอินเดีย	2	2
	เครื่องประดับอินเดีย	1	1
	การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ในอินเดีย	1	1
	การศึกษาด้านเภสัชศาสตร์ในประเทศอินเดีย	1	1
	การบริหารจัดการแบบอินเดีย	1	1
	ภาษาอังกฤษ	1	1
	การศึกษาด้านโบราณคดีในอินเดีย	1	1
	วัฒนธรรมอินเดียเกี่ยวกับความเป็นชายและความเป็นหญิง	1	1
	การออกแบบและนุ่งห่มสำหรับ	1	1

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 มีอายุเฉลี่ย 39.49 ปี (S.D. = 8.22) จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 39.00 เป็นบุคลากรสายวิชาการและบุคลากรสายสนับสนุนเท่ากัน จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 สังกัดคณะรัฐศาสตร์ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 มีความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 74.00 คะแนนความรู้เฉลี่ยคือ 14.36 (S.D.=1.98) มีทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00 คะแนนทัศนคติเฉลี่ยคือ 3.47 (S.D.=0.43) กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการและความสนใจ

เกี่ยวกับประเทศอินเดียในหัวข้อ อาหารอินเดีย การนวดศีรษะแบบอินเดีย การแพทย์อายุรเวท การปักผ้าแบบอินเดียโยคะ และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอินเดีย ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง ร้อยละ 74.00 คะแนนความรู้เฉลี่ยคือ 14.36 (S.D.=1.98) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อคำถามความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดมากที่สุดคือข้อคำถามเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ (อารยธรรมเริ่มแรกของอินเดีย) ด้านศาสนา (กำเนิดศาสนาในประเทศอินเดีย) ด้านศิลปวัฒนธรรม (ภารตนาฏยัม) และด้านสุขภาพ (อายุรเวท) ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่าส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ร้อยละ 98.00 จึงน่าจะมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับประเทศ

อินเดียพอสมควร และจากการดำเนินการจัดกิจกรรมของกลุ่มศึกษาอินเดียแห่งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2563 โดยได้รับการสนับสนุนจากสถานเอกอัครราชทูตอินเดียประจำประเทศไทยและมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้จัดกิจกรรมเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียในหลากหลายมิติ ให้แก่บุคลากรนักศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีและบุคคลทั่วไป ทั้งการจัดกิจกรรมรูปแบบออนไลน์และออนไซต์ การตีพิมพ์บทความวิชาการ/บทความวิจัย และการเผยแพร่องค์ความรู้เกี่ยวกับอินเดียผ่านทางสื่อออนไลน์ เช่น FACEBOOK รายการทาง YOUTUBE ของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี และเว็บไซต์ของคณะและมหาวิทยาลัย ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง ร้อยละ 70.00 คะแนนทัศนคติเฉลี่ยคือ 3.47 (S.D.=0.43) อยู่ในระดับปานกลาง ข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่ได้คะแนนน้อยที่สุดคือ ข้อคำถามเกี่ยวกับการจราจรในประเทศอินเดีย การเลือกปฏิบัติการแบ่งชนชั้นวรรณะ และความสะอาดสุขอนามัยส่วนบุคคล สอดคล้องกับการศึกษาของ จิราภา สุวรรณรัชฎากร และคณะ (2561) ที่พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อประเทศอินเดียเชิงลบเรื่องความสกปรกของสภาพบ้านเมือง อาหาร และมีประชากรหนาแน่นซึ่งทำให้ยากต่อการจัดการ

กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียในหัวข้ออาหารอินเดีย การนวดศีรษะแบบอินเดีย การแพทย์อายุรเวท การปักผ้าแบบอินเดีย โยคะ และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอินเดีย ตามลำดับ

ซึ่งในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าในประเทศไทยมีร้านอาหารอินเดียเป็นจำนวนมากซึ่งส่วนใหญ่ดำเนินกิจการโดยคนไทยเชื้อสายอินเดีย และมีอาหารที่เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับในหมู่ชาวไทยหลายชนิด เช่น บริยานีหรือข้าวหมก แป้งนาน ไก่ทันดูรี ทิกก้ามาซาล่า ซาโมซ่า ปานี ปูรี เคบับ เป็นต้น ซึ่งอาหารอินเดียมีรสชาติที่จัดจ้านหอมกลิ่นเครื่องเทศจึงค่อนข้างถูกปากคนไทยและเป็นที่ยอมรับ

ด้านการดูแลสุขภาพแบบอินเดียได้แก่ การนวดศีรษะแบบอินเดีย การแพทย์อายุรเวท และโยคะ เริ่มเป็นที่นิยมในหมู่คนไทยเนื่องจากกระแสการแพทย์ทางเลือกที่เริ่มเข้ามามีบทบาทในการดูแลสุขภาพของคนไทย เพิ่มโอกาสและทางเลือกในการดูแลสุขภาพของคนไทย การแพทย์ทางเลือกหลายประเภทได้รับการพิสูจน์ด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์ในเรื่องความปลอดภัย ประสิทธิภาพและประสิทธิผล และมีหลักฐานแหล่งที่มาชัดเจน เช่น คัมภีร์แผนโบราณ ตำรับยา และประสบการณ์ทางคลินิกที่สั่งสมมาหลายร้อยปี และในปัจจุบันมีการศึกษาจำนวนมากที่สนับสนุนการใช้การบำบัดด้วยการแพทย์ทางเลือก (World Health Organization, 2004)

นอกจากนี้แล้วการท่องเที่ยวเชิงศาสนาและวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ไปท่องเที่ยวประเทศอินเดีย เป็นการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (creative tourism) ในลักษณะการเรียนรู้ร่วมกันด้านศิลปะ มรดกทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ งานฝีมือ เช่น การปักผ้า การทอผ้า การย้อมสีผ้า การปรุงอาหาร ลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น ตลอดจนการติดต่อกับคนในท้องถิ่นที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ (ชฎานันท์ อัครธรรมานนท์ และคณะ, 2564)

อนึ่ง ความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมระหว่างไทยกับอินเดียได้มีมาอย่างยาวนานกว่าสอง

พันปี เริ่มตั้งแต่ในยุคสมัยที่มีการเผยแผ่พระพุทธศาสนาเข้ามาในดินแดนสุวรรณภูมิทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ และภาษา ซึ่งอิทธิพลของวัฒนธรรมอินเดียเหล่านี้ มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนไทย ยิ่งไปกว่านั้น ในปัจจุบันทั้งสองประเทศ ยังขยายความสัมพันธ์ไปไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ว่าจะเป็นด้านการทูต ด้านการเมือง ด้านการทหาร ด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน ซึ่งมีการประสานความร่วมมือกันทั้งในระดับภาครัฐและภาคประชาชน (ปัทมา สว่างศรี และ เสกสรรค์ สว่างศรี, 2563)

ดังนั้น การสนับสนุนความรู้และทัศนคติที่ถูกต้องต่อประเทศอินเดีย จะสามารถเป็นสะพานเชื่อมต่อไปยังมิติสัมพันธ์ต่างๆ ที่ทั้งสองประเทศมีร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การแบ่งปันภูมิปัญญาและการบูรณาการประยุกต์ใช้ในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านข้อเสนอเชิงนโยบายในการสร้างความรู้และทัศนคติต่อประเทศอินเดีย จากผลการวิจัยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง ข้อคำถามความรู้อันเกี่ยวกับประเทศอินเดียที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดมากที่สุดคือข้อคำถามเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ด้านศาสนา ด้านศิลปวัฒนธรรม และด้านสุขภาพ มีทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียในระดับปานกลาง ข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่ได้คะแนนน้อยที่สุดคือ ข้อคำถามเกี่ยวกับการจราจรในประเทศอินเดีย การเลือกปฏิบัติการแข่งขันวรรณะ และความสะอาดสุขอนามัยส่วนบุคคล

ด้วยเหตุนี้ จึงควรมีการเผยแพร่ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับประเทศอินเดียที่ตรงตามความเป็นจริงในทุกด้านในรูปแบบต่างๆ กัน เช่น การจัดกิจกรรมทั้งในรูปแบบออนไลน์และออนไลน์

การเผยแพร่ผ่านสื่อช่องทางต่างๆ และการเผยแพร่บทความวิชาการ/บทความวิจัยในหัวข้อดังกล่าว เพื่อปรับความรู้ทัศนคติเกี่ยวกับอินเดียให้กับบุคลากร นักศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี และบุคคลทั่วไป ให้ตรงตามความเป็นจริงกับสิ่งที่เป็นในปัจจุบัน

2. ด้านข้อเสนอเชิงนโยบายในการจัดกิจกรรมเพื่อตอบสนองต่อความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดีย จากผลการวิจัยที่พบว่าความต้องการความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียคือ อาหารอินเดีย การนวดศีรษะแบบอินเดีย การแพทย์อายุรเวท การปักผ้าแบบอินเดีย โยคะ และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอินเดีย ซึ่งทุกหัวข้อที่กล่าวมาล้วนมีประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนและสามารถพัฒนาประยุกต์ใช้ในเชิงการสร้างอาชีพและเชิงเศรษฐกิจได้ จึงควรมีการจัดกิจกรรมในรูปแบบการอบรมเชิงปฏิบัติการในศาสตร์และศิลป์ที่สำคัญของอินเดียเพื่อให้ผู้เข้าร่วมสามารถปฏิบัติได้และนำไปประยุกต์ใช้ในอนาคต

ข้อเสนอแนะต่อการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในกลุ่มประชากรอื่นๆ เช่น นักศึกษา บุคคลทั่วไป เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ ทัศนคติ ความต้องการและความสนใจเกี่ยวกับประเทศอินเดียได้ครบถ้วนมากขึ้น อาจมีการทำวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาข้อมูลเชิงลึก เพื่อนำข้อมูลมากำหนดนโยบายในการดำเนินงานเกี่ยวกับอินเดียสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในอนาคต

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนี้ได้รับทุนสนับสนุนในโครงการกลุ่มศึกษาอินเดียแห่งมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จากสถานเอกอัครราชทูตอินเดียประจำประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการต่างประเทศ. (2565). *สาธารณรัฐอินเดีย*. <https://www.mfa.go.th/th/content/5d5bcc1c15e39c306000a027?cate=5d5bcb4e15e39c3060006870>
- กองการเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. (2565). *สถิติอัตรากำลังจำแนกตามสายงานและคณะ (จำนวนคน)*. http://www.dms.ubu.ac.th/person/report/person_line.php
- จิราภา สุวรรณรัฐภูการ, อารวีวรรณ สุขวิลัย, มยุรี ศรีกุลวงศ์, และ อรรถศิษฐ์ พัฒนะศิริ. (2561). การรับรู้ภาพถ่ายสถานที่ท่องเที่ยวในเฟซบุ๊กมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจท่องเที่ยวเมืองเลห์ลาดัก ประเทศอินเดีย. *วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม*, 6 (1), 8-13.
- ชญาณ์นันท์ อัครธรรมานนท์, พระครูสมุห์ธนโชติ จิรธมฺโม, และประทีป พิษทองกลาง. (2564). รูปแบบการดำเนินธุรกิจและการจัดการท่องเที่ยวเชิงศาสนาและวัฒนธรรมของประเทศไทย-อินเดีย. *วารสารปัญญา*, 28 (2), 111-136.
- นวรรตน์ สุวรรณพอง และ ฉวีวรรณ บุญสุยา. (2548). *การประเมินผลการเขียน แผนงาน/โครงการด้านสาธารณสุข*. พรทิพย์การพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). สุวีริยาสาส์น.
- บัณฑิต อารอมัน และ เกณฑ์ วิฑูรชาติ. (2557). *การปรับทัศนคติต่อภาพลักษณ์ของอินเดียในประเทศไทย*. วิทยาลัยนานาชาติปริทัศน์มยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปัทมา สว่างศรี และ เสกสรรค์ สว่างศรี. (2563). การจัดการเรียนการสอนภาษาฮินดีในมหาวิทยาลัยของไทย. *Journal of Buddhist Education and Research*, 6 (2), 226-238.
- วัลลภ รั้วฉัตรานนท์. (2562). การหาขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย: มายาคติในการใช้สูตรของทาโรยามาเน่และเครทซ์-มอร์แกน. *วารสารสหวิทยาการวิจัย: ฉบับบัณฑิตศึกษา*, 8 (1), 11-28.
- สมประวิณ มั่นประเสริฐ. (2564). *การมาเยือนของนักท่องเที่ยวอินเดียกับโอกาสของภาคการท่องเที่ยวไทย*. <https://www.krungsri.com/th/plearn-plearn/indian-tourist-and-thailands-tourism-opportunity>
- สุมาลี เงยวิจิตร. (2560). *มองอินเดียใหม่ ความท้าทายและโอกาสที่คาดไม่ถึง*. <http://km.bus.ubu.ac.th/?p=3113>
- Best, W.J., & Kahn, J.V. (2006). *Research in education* (10th ed.). Pearson Education Inc.
- World Health Organization (WHO). (2004). *WHO guidelines on developing consumer information on proper use of traditional, complementary and alternative medicine*. <https://apps.who.int/iris/handle/10665/42957>